

Από την ταπεινή της Ίμβρου κούνια στον Πάνσεπτο του Φαναρίου Θρόνο.

Ελάχιστο χειροποίητο αντίδωρο με αγνά της ψυχής υλικά από τον Κωνσταντίνο Β. Τερψίδη

29 Φεβρουαρίου 2024

Γενέθλιο αφιερωματικό παροιμιακό ιστόρημα επ' ευκαιρία του 84^{ου} βιολογικού γενέθλιου του Οικουμενικού Πατριάρχου. Αναδρομή με σεβασμό προς την **Ταπεινότητά** του από το αθώο βρέφος Δημήτριο, εις τον **Παροιμιώδη** και δίκαια **Δοξαστικό** προς τον Θεό ημών Κύριο Ιησού Χριστό, την Α.Θ.Π. κ. κ. Βαρθολομαίο τον **Ειρηνικό** και **Θυσιαστικό**.

Αντίδωρο ευχαριστίας και ευγνωμοσύνης με 84, 63 και 51 επάξια βιοτικά επίθετα, όσα τα ευλογημένα εν ζωή, εν σεπτή Ορθόδοξη διακονία και εν Αρχιερατεία σεπτά έτη Του.

Πέμπτη 29^η Φεβρουαρίου 1940 *

Πέμπτη 29^η Φεβρουαρίου 2024

*Η βρεφική κούνια και η ξύλινη σκάφη του ζυμώματος στο πρώην παντοπωλείο του παππού εκ μητρός Νικόλα Σκαρλάτου και νυν μουσείο δίπλα στο πατρικό του **ΑγιοΘωδωρίτη Οικουμενικού Πατριάρχου** στους Αγίους Θεοδώρους της Ίμβρου μέσα από τις οποίες μεγάλωσαν ο ίδιος και τα αδέρφια του Ζαχαρώϙ, Νικόλαος και Αντώνιος και άρχισαν να εξερευνούν τον κόσμο μεγαλώνοντας, με τον πατέρα Χρήστο «από το πρωί στην δ' λεια κι νωρίς σ'την ουντά»(2) για να αντέχει και την επόμενη να γεμίζει την... σκάφη! ενώ η κυρά Μερόπη με τη γιαγιά Μαρία τα σκέπαζαν με την αγάπη τους όπως ο ουρανός τη γη. Όχι με την ησυχία και τη σιωπή, αλλά με την κίνηση της κούνιας και της αγκαλιάς και με τα νανουρίσματα όπως «*ἀκούγονται μόνο του χρόνου τὰ σείστρα*»(1) Έτσι απλά αθώα και ταπεινά πέρασαν στοργικά,

παραδοσιακά και ασυναίσθητα τόσο την κίνηση, την ελευθερία, το ταξίδι, όσο και την αγάπη για την ποίηση και τη μουσικότητα:

*Κοιμήσου 'συ παιδάκι μου, και 'γω σε νανουρίζω,
κι 'γω την κούνια σου κουνώ, γλυκά σ' αποκοιμίζω,
Νάνι, νάνι, νάνι, το παιδάκι μας να κάνει.*

*Αύξανε και μεγάλωνε, καθώς το κυπαρίσσι,
όπου ποτίζ' τη ρίζα του, μια κρυσταλλένια βρύση,
και ρίχνει κλώνους για φωλιές, να κάνουνε τ' αηδόνια,
παιδί μου καλορίζικο, να ζήσεις χίλια χρόνια.*

*Νάνι το καναρίνι μου, το καλογεννημένο,
που το 'χ' αφέντης ο Χριστός, πολύ ευλογημένο.*

*Κοιμήσου με την ζάχαρη, και ξύπνα με το μέλι,
και νίψου με τ' ανθόνερο, που πίνουν οι αγγέλοι.
Κοιμήσου και παρήγγειλα, στην Πόλη τα προικιά σου,
στην Προύσα τα μεταξωτά, στην Σμύρνη τα χαλιά σου...*

*Έλα ύπνε, πάρε το, πάνε το στα περ'βόλια,
και γέμισε τον κόρφο του, μ' ανθούς και μοσχοβόλια.
Έλα ύπνε, πάρε το, και όπου θέλεις πάνε το,
Έλα ύπνε, φερ' τα χάδια, και λουλούδια απ' τα λιβάδια.*

*Έλα γλυκεία μου Παναγιά, έλα και πάρε μου το,
γλυκά γλυκά να κοιμηθεί, και πάλι φέρε μου το.
Η Παναγιά και ο Χριστός, μαζί κι ο Αγιο-Γιάννης,
να σου χαρίζουν την υγεία κι όπου πονείς να γιάνεις.*

(ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΑ ΤΗΣ ΙΜΒΡΟΥ Τόμος 1 Κώστας Ξυνός Θεσσαλονίκη 1987)

Και το νανούρισμα, ο ιερός ύμνος «τῆς μικράς Ἐκκλησίας τῆς ἐν Χριστῷ ἐνώσεως ἀνδρός καί γυναικός»(3), η ακατάλυτη αυτή βυζαντινή ηχολαλιά της μητρότητας, με τις ευχές τους, δόξα τω Θεῷ, «έπιασε τόπο» χωρίς οι ίδιοι ποτέ να διανοηθούν ότι «ο Θεός θα κάν' ντ'χαρά Τ'»(2) και

θα το καμάρωναν **Πατριάρχη Κωνσταντινούπολης, Πρωτόθρονο της Ορθοδοξίας**. «Η καλή μέρα από το πρωί φάνηκε». «Το 'πδί βγήκ' απ' τ'ς μάνας τ' τα χέρια, δοξασμένο τ' όνομά Του» (2) και τη βοηθούσε πηγαίνοντας με το λαγήνι στη βρύση για να της φέρει νερό χωρίς ποτέ να το σπάσει, μεγάλωσε, «πάτησε τα 83» με γεροσύνη* και συνεχίζει να κουβαλάει το λαγήνι της πίστης μας και να δροσίζει τις ψυχές όλων των Ορθοδόξων και όχι μόνο. Το ένα αειθαλές καταπράσινο κυπαρίσσι στην αυλή του λιπασμένο με τις προσευχές του μεγάλωσε κι αυτό μαζί του κι έγινε καλορίζικο κι έριξε κλώνους, όλους εκείνους τους αρχιερείς, ιερείς και διάκους που αξιώθηκε να χειροτονήσει, κι όλους εμάς τους οποίους ευλογεί ως **Αφένδης** της του Χριστού Μεγάλης Εκκλησίας της Κωνσταντίνου Πόλεως που στους κλώνους της φωλιάζουν αηδονολάλητοι Βυζαντινοί ψαλτάδες. Μεγάλωσε ολόισιο αιωνόβιο και το δεύτερο ποτισμένο με τον ιδρώτα του **Φιλάγιου** Πατριάρχη το οποίο φώτισε εντάσσοντας κατόπιν εισήγησέως στην Ιερά Σύνοδο 57 νέους Αγίους στο Αγιολόγιο της Μ.τ.Χ.Ε. οι οποίοι διακρίθηκαν «ἐπί όσιότητι καί θυσιαστική διακονία» από τον Όσιο Σάββα τον Νέο (6/2/1992) μέχρι τους: Αρχιμανδρίτη Γερβάσιο Παρασκευόπουλο, Μοναχό Αθανάσιο Χαμακιώτη και Μοναχή Γαβριηλία εκ Λέρου (16/11/2023). Το ενίσχυσε επίσης και με πλήθος νέων «κηπουρών» Αρχόντων Οφικιαλίων δια το καλό της Εκκλησίας και της ανθρωπότητας. Θεία ανταμοιβή Του το ελεύθερο φευγικό του βλέμματος ανάμεσά στα δύο αγέρωχα κυπαρίσσια κάτω στον κάμπο, στην εκκλησιά του Αϊ Γιώργη, το σχολείο του και τους προγόνους στο κοιμητήριο. Κοιμάται και ξυπνάει με τη γλύκα της ευχαριστίας προς τον Πανάγαθο Θεό για όσα απλόχερα του δώρισε. «Κοιμήθηκε» παπαδάκι, διακονάκι με την ευλογία του ασπούδαστου παπαΑστέρη (1890-1970) και «ξύπνησε» παπάς, διάκος με την ευλογία του περισπούδαστου μετέπειτα Μητροπολίτη Μελίτων Χατζή (1913-1989). Δεν ξέχασε ποτέ κανένα τους. Πάντα θα κάνει τρισάγιο στο μνήμα του παπαΑστέρη αλλά και στο μνήμα του κυρού Μελίτων στη Χαλκηδόνα, όπως αμέσως μετά την ενθρόνισή του στον Πάνσεπτο Θρόνο του Φαναρίου μετά από εκείνο στο Βαλουκλή στον τάφο του προκατόχου του αείμνηστου Πατριάρχου Δημητρίου. «Το μήλο κάτω από την μηλιά έπεσε» κι «όλους τους έχει εικόνισμα». Τους σεβάστηκε από την πρώτη στιγμή, δεν τους πρόσβαλε ποτέ με τη στάση του, όπως και τους φυσικούς και πνευματικούς του γονείς αλλά κυρίως δεν πρόσβαλε τον ίδιο τον εαυτό του, όπως ο αείμνηστος σχολάρχης του Μητροπολίτη Σταυρουπόλεως Μάξιμος τον συμβούλεψε. Σεβάστηκε και την Ιερά Σχολή του ανταποκρινόμενος στο «ιερόν χρέος και επιτακτικόν καθήκον να διατηρήσει άσβεστον και φωτοβόλον την δάδαν της. Φως, το οποίον αντλεί την ακτινοβολίαν του από τους δύο ιερούς θεσμούς, ως **Ομογάλακτος** από την πνευματικήν Τροφόν Σχολήν και ως **Ορθόδοξος Χριστιανός** από το Σεπτόν Κέντρο της Ορθοδοξίας, τας πνευματικάς Θερμοπύλας της Εκκλησίας και του Γένους».(4) Σεβάστηκε και τους καθηγητές και τους συμμαθητές του με τους οποίους διατήρησε επαφή και έγνοια όπως και τότε που ήταν υπεύθυνος της καντίνας της Σχολής τους. Μακάρι με τον ίδιο τρόπο να λειτουργήσουν και όσους ο Θεός τους αξίωσε να «περάσουν απ' τα χέρια του» κι όσοι θα έρθουν «στο κατόπι» του τους ευχόμαστε ολόψυχα επάξια να πιάσουν «σα αλεπουδάκια τα εκατόν δέκα από τα εκατό της αλεπούς». Το παιδί που φίλησε το χέρι του παπαΑστέρη για να πάρει ένα κομμάτι μαύρο ύφασμα και να το κάνει ράσο για να χειροτονηθεί έκανε «την καρδιά του κόμπο», «την υπομονή πέτρα» κι έφυγε από το νησί του διάκος. «Οι μέρες κύλησαν σαν νερό», «μαρτύρ' ζ' το γάλα της μάνας τ'», «έφτ' σε αίμα», « τ' βγήκ' η γλώσσα τ' μια π'θαμή», «δεν σήκουσ' κεφάλ'»,(2) «σκληρό καρύδι», αλλά τα κατάφερε «με το παραπάνω», γύρισε

Οικουμενικός Πατριάρχης. «Εκτίμησε το παλιό ρούχο» του παπαΑστέρη γι' αυτό και επάξια φόρεσε... «τα προικιά του», μεταξωτούς του Πατριάρχη χιτώνες, και πάτησε σε τιμητικά χαλιά, και αγάπησε, και περπάτησε και χάρηκε περιβόλια με ανθούς και λουλούδια που γεμίζουν την αγκαλιά του με το που πατάει το πόδι του στο νησί του. Και στον ξύπνιο και τον ύπνο «και στο όνειρο και στην πραγματικότητα» (15) θυμάται την Ίμβρο, όπου το πήρε η Παναγιά στην αγκαλιά της και μαζί με τον Χριστό και τον Αϊ Γιάννη, δόξα τω Θεώ, του χαρίζουν την υγεία προς χάρη της Ορθοδοξίας. Του γιάνουν τον αδικόπονο της πατρίδας του χωρίς να λείπει ποτέ μέσα του η θλίψη του πόνου της. Παρ' όλα αυτά, **Απτόητος** με την απόχη της σκέψης του ξεψαρίζει τις καλές στιγμές του παρελθόντος και δολώνει το παραγάδι της για να πιάσει τις καλές στιγμές του μέλλοντός της. «Δεν πήρε ψηλά τον αμανέ», με ψηλά το κεφάλι για την Ίμβρια καταγωγή του, μπαινοβγαίνει στα άγια χώματά της ξεψαρεύοντας την καλάδα ενός μερακλίδικου έρωτα γι' αυτήν, **Χαιράμενος** στον κόσμο της και λειτουργώντας «απ' τ'ς καλοί ο καλός»(2), ως το **Καλύτερο** Τέκνο της αλλά και ως ο **Καλύτερος** Πατριάρχης. Ο μικρός Δημητράκης αξιόθηκε να την τιμήσει και να γίνει ο **Μέγιστος** Οικουμενικός Πατριάρχης, αλλά και η Ίμβρος να γίνει γνωστή χάρη σ' αυτόν σ' όλο τον κόσμο. *υγεία

Το πρώην παντοπωλείο του παππού Σκαρλάτου σήμερα μουσείο του Οικουμενικού Πατριάρχου.

Πολυσέβαστε και Πολυσήμαντε Πατέρα και Δεσπότη μου,

Πριν προχωρήσω στο ξεδίπλωμα των συναισθημάτων, των βιωμάτων και των πιστεύω μου προς το Σεπτόν πρόσωπό σας, να σας εξομολογηθώ ότι καμία διάθεση κολακευτική έχω να διαταράξω και μάλιστα με πλήθος επιθετικών - και σε καμία περίπτωση κατηγορηματικών - προσδιορισμών την αναγνωρισμένη ταπεινότητά σας με τα περισσότερα εκ των οποίων έχουν εκφραστεί για σας πλήθος πολύ σπουδαίων προσωπικοτήτων όλου του πνευματικού και όχι μόνο χώρου όντας εν ζωή. Αυτός εξάλλου είναι και ο πλούτος σας. Για όσους σας ζουν και σας ξέρουν από κοντά είστε αυτός ο οποίος νυχθημερόν δοξάζει τον Πανάγιο Θεό για την

παρουσία και πορεία του επί της γης πιστεύοντας ακράδαντα στο «χωρίς ἔμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν» (Ιω.ιε'5-6) και ότι Εκείνος είναι ο «Ἐρχόμενος ἐν δόξῃ κρῖναι ζῶντας και νεκρούς».

Προσωπικά πιστεύω ότι είναι Θεϊκή παρηγοριά και αγαλλίαση η ευκαιρία και η δυνατότητα που μου προσφέρετε να σας εκφράσω με τα γραφόμενά μου την αγάπη μου αλλά και να σας την προσφέρω ως ανταποδοτικό τέλος στο Ε.Σ.Π.Α. που μας δωρίζετε. Δεν εννοώ βέβαια κανένα Εταιρικό Σύμφωνο Πλαίσιο υλικής Ανάπτυξης αλλά την Ευλογημένη Σεβάσμια Πατριαρχική πνευματική Αμοιβή προς όλους μας.

Πολυέμπνευστε, Εύδοξε Πατριάρχα μου,

«Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν». Μπήκαμε στο δίσεκτο 2024, ἔτος του οποίου είναι υπαρκτή η ημέρα του Αγίου και Ομολογητού Κασσιανού του Ρωμαίου, η 29^η Φεβρουαρίου, κατά την οποία το ἔτος 1940 ο Χρήστος Αρχοντώνης και η λεχώνα Μερόπη Σκαρλάτου ἔφεραν στον νησιώτικο υπερλατρευτό κόσμο της Ἰμβρου, στην «Καστρόριζα Καπερναούμ» το Ζεϊτιλνίκιοι, το Ελαιοχώρι των Αγίων Θεοδώρων το τρίτο τους... πιδέλι με τη βοήθεια του νεόφερτου αείμνηστου μεγάλου ΑγιοΘωδωρίτη ανθρώπου και γιατρού Δημήτρη Φωκά (1914-1993). Με αυταπάρηση «με μόσκους και κανέλα» «έκαναν τον ἰδρωτ' τς νιρού» (2) για να σας βάλουν μαζί με τ' αδέρφια σας «στον ἴσιο δρόμο» χωρίς να ξεχωρίσουν κανέναν γιατί «ὅποιο δάκτυλο κι αν κόψεις το ἴδιο πονεῖ». «Ἐκεῖ κατὰ πρῶτον εἶδον τὸ φῶς: εἰς τὴν ἀπομεμακρυσμένην νῆσον τῆς Ἰμβρου, ἡ ὁποία λούεται ἐντὸς τῶν γλαυκῶν ὑδάτων τοῦ Αἰγαίου» γράφετε στην αυτοβιογραφία σας. (5) Πέμπτη ἦταν τότε, Πέμπτη είναι και φέτος το γενέθλιό σας, εορτή του Αγίου Κασσιανού του Ρωμαίου. 21α γενέθλιά σας, χωρίς τον φόβο παρεξήγησης προς επαναστράτευσή σας, δεδομένου ότι βρίσκεστε ἀπὸ πολύ μικρός σε συνεχή συστράτευση και ναυτολόγηση ως «Νησιώτης», «Ναύτης», «Σημαιοφόρος», «Πλοίαρχος», «Ναύαρχος» και «Αρχιναύαρχος», «στο μιγάλ' καράβ' με την μιγάλ' φουρτούνα»(2), το σκάφος της Ορθοδοξίας. «Μιγάλ' 'ν' η δ'λειά» (2) να είσαι Πρώτος Κωπηλάτης στο κουπί της σωστικής λέμβου της, το ταπεινό ερημοκκλήσι αλλά και Πρώτος Οιακοστρόφος - Πηδαλιούχος στη «γέφυρα της ωκεανοπόρου ναυαρχίδας της», στο Πάνσεπτο Φανάρι, της οποίας μόνο όσοι την ἔχουν διακονήσει ἔχουν γνωρίσει και αντιμετώπισει των καιρῶν τα ταξίδια.

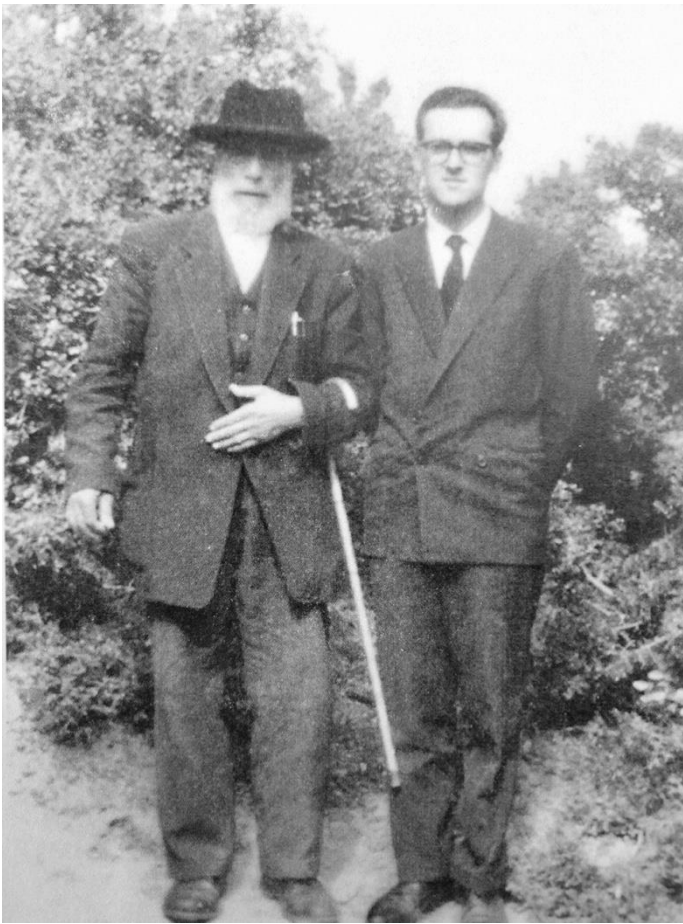
Οικογένεια Χρήστου και Μερόπης Αρχοντώνη.

Εξ αριστερών: Ζαχαρώ, Μερόπη, Δημητρός, Αντώνιος, Χρήστος, Νικόλας.

Γεννηθήκατε στο πεντάμορφο χωριό με τον λιόφυτο κάμπο. Το χωριό με τα τόσα κάλλη που «σας πήρε το μυαλό μέσα απ' το κεφάλι». Το χωριό με τον αγιασμένο καρπό που γέμιζε με το λάδι του τα μεγάλα πήλινα κιούπια στην αποθήκη στο πίσω μέρος του σπιτιού σας. Αυτή η χρυσοπράσινη ευλογία έφεγγε το λυχνάρι να ψάλετε τα γράμματα, να ανάβετε το καντήλι της προσευχής σας, να νοστιμεύει το φαγί στις λαδερές μέρες, να μυρολαδώσουνε τα βαφτιστήρια, να νοστιμέψει το παξιμάδι στην τάβλα του αγρού, να ανάβετε το τζάκι και να ταΐζετε τις κατσίκες με τα ελιόκλαδά του αλλά και να ξεχρεώσει η οικογένεια, να κάνει σαπούνι για το λούσιμο και τη λάτρα. Γεννηθήκατε τότε που οι συγχωριανοί σας: «Δεν είχαμ', πιδί μ', τέτχινις μηχανές ιμείς τότε. Μι τα χέρια μας κι μι τα ζα τα κάναμ' ούλα».(6) Τον ίδιο χρόνο ο θεός σας ζωγράφος Γιάννης Σκαρλάτος (1907-1956) συμμετέχει σε Πανελλήνια Καλλιτεχνική Έκθεση στην Αθήνα και ο συγχωριανός σας Σπύρος Μελετζής (1906-2003) γράφει ιστορία ως φωτογράφος φωτογραφίζοντας τους αντάρτες της Πελοποννήσου και της Ευρυτανίας, ο συνονόματός σας Δημήτριος Κουκούζης (1911-2005) ως διάκονος Ιάκωβος (μετέπειτα Αρχιεπίσκοπος Αμερικής Ιάκωβος) κατόπιν προσκλήσεως του Αρχιεπισκόπου Αμερικής Αθηναγόρα μεταβαίνει στην Αμερική, και ο καθηγητής γλωσσολογίας του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης σεμνότατος Νικόλαος Παντ. Ανδριώτης (1905-1976) εκδίδει το «Ιστορικό Λεξικό της Ελληνικής Γλώσσας» (7). Το έτος κυριολεκτικά δίσεκτο «μπουρνιασμένο», Ευρώπη και Βαλκάνια «μύριζαν μπαρούτι», δύσμοιρο και για τους συμπατριώτες σας δεδομένου ότι «όλοι οι άντρες ηλικίας 20-40 ετών της Ίμβρου, επιστρατεύονται παράνομα και στέλνονται στα *amele taburi*, τα περίφημα τάγματα εργασίας, ενώ δεσμεύονται οι περιουσίες των ορθόδοξων μοναστηριών και παραχωρούνται στους εποίκους. Ξεκινάει ο φόρος περιουσίας (*Varlik Kanunu*), το "βαριλίκι", οι εξοντωτικοί φόροι για τους Έλληνες. Ο Μητροπολίτης Ίμβρου και πολλοί προύχοντες, συλλαμβάνονται και εξορίζονται στην ανατολική Τουρκία». (8)

Ελιοϊσκιωτε, Ευλογημένε Ιμβριώτη,

Σας βάφτισε ο πολυαγαπημένος σας παπαΑστέριος, ο οποίος από μικρό σας «έβαλε στον Θεού τον δρόμο» και τον οποίο πάντα μνημονεύετε. Ήταν Τετάρτη 8 Μαΐου του 1940 και το όνομα που σας έδωσε η νουνά σας Χρυσάνθη Κουκούζη (1908-1984), αδελφή το αείμνηστου συμπατριώτη σας Αρχιεπισκόπου Αμερικής κυρού Ιάκωβου, ήταν Δημήτριος και στην οποία ποτέ δεν παραλείπετε να κάνετε τρισάγιο ό,τι ώρα κι αν βρεθείτε στο χωριό σας. Όνομα ιδιαίτερα αντιπροσωπευτικό δεδομένου ότι τόσο το όνομα του παππού όσο και το όνομα της γιαγιάς από τον πατέρα σας ήταν Δημήτριος (1868-1962) και Δημητρία (9). Ξημερώσατε πρωτοΜαρτιά, μέρα κλεμμένη κατά την παράδοση από τον Φλεβάρη, κατά την οποία οι Ίμβριοι γιορτάζουν τα Κασκαβάλια. (10) Δεν ξέρουμε αν σας φόρεσαν «τον Μάρτη», κατά το κοινό έθιμο της ασπροκόκκινης κλωστής των Βαλκανίων, αλλά το σίγουρο είναι ότι ο Άγιος της ημέρας Ευδόκιος σας ευ-δόκησε με μια εσαεί καλή και πρόσχαρη διάθεση προς τους άξιους.

Με τον πολυαγαπημένο του παπαΑστέρη

Ο νεογέννητος Δημήτριος Αρχοντώνης είναι μια μικρή ελπίδα, ένα μικρό άστρο δίπλα σε μεγάλους αστέρες της τότε Ορθοδοξίας με τους οποίους έμελε να γίνει ομογάλακτος: τον Αϊβαλιώτη επίσης Ζεϊτινλή Οικουμενικό Πατριάρχη κυρό Βενιαμίν, τον Καππαδόκα Μητροπολίτη Ίμβρου και Τενέδου κυρό aziz Ιάκωβο Παπαπαϊσίου ακραιφνούς Καραμανλή αλλά και τον Θρακιώτη Αρχιεπίσκοπο Αθηνών, πρώην Μητροπολίτη Τραπεζούντος, κυρό Χρύσανθο. Ο Πάνδωρος Θεός σας αξίωσε μετά από «μακρὸ δὲ ὄρθιο οἶμος καὶ τρηχὺ τὸ πρῶτον»* από μικρό Αγιοθωδωρίτικο άστρο να γίνετε **Υπέρλαμπρος Οικουμενικός αστέρας**, ο «**Πολικός αστέρας**» ο οποίος, όσο κανείς άλλος Πατριάρχης της Κωνσταντίνου Πόλεως, αξιώθηκε να μπουσουλάρει, να καθοδηγεί όλη την Ορθοδοξία όχι απλά έχοντας το ρεκόρ των

τριαντατριών ετών αλλά εμπνευσμένα και ωφέλιμα.

* Μετά από απότομη και τραχεία οδό. Ησίοδος Έργα και Ημέραι 290.

Ανάλαμπε Μέγα Σταυροαναστάσιμε Πατριάρχα,

Συνεχίζετε 75 χρόνια μετά να λειτουργείτε όπως ο Διευθυντής σας στην Κεντρική Σχολή της Ίμβρου Ισαάκ Αναστασιάδης σας περιέγραψε: σαν **Τρυποκάρυδος** (δρυοκολάπτης). (11) Όπως εκείνος με τα ισχυρά δάκτυλα και το επίσης ισχυρό ουροπήγιο γαντζώνεται στα δένδρα, έτσι κι εσείς είστε γαντζωμένος **Ακλόνητος** στην Ορθοδοξία. Όπως εκείνος με το ισχυρότατο ράμφος του βρίσκει τροφή στα δύσκολα, έτσι και εσείς βρίσκεται τροφή στις Αγίες Γραφές και τις παραδόσεις του Γένους τις οποίες συνεχίζετε **Απτόητος** να υπηρετείτε. Όπως εκείνος με το δυνατό κτύπημα του ράμφους εντοπίζει το κούφιο από τα επιβλαβή παράσιτα στο δένδρο και τα συλλαμβάνει με την κολλώδη γλώσσα του, ομοίως κι εσείς ως **Πελεκητής** εντοπίζετε τα κούφια και απορροφάτε τα βλαπτικά για την Ορθοδοξία ξένα προς το σώμα Αυτής.

Πειθαρχικός ως μαθητής στα νιάτα σας γι' αυτό και έχετε τη χάρη να είστε **Ηγεμονικός** ως Οικουμενικός Πατριάρχης στο γήρας σας. Συνεχίζετε, όπως μικρός τακτοποιούσατε τα πράγματά σας και τώρα κοτζάμ **Παναγιώτατος** Πατριάρχης μπαίνοντας σκυφτός σ' ένα εξωκκλήσι, να ισιώνετε τη στραβή εικόνα και τη διπλωμένη κουρελού, να τακτοποιείτε σαν ήρεμος **Νοικοκύρης** και **Αποτελεσματικός** τα της Ορθοδοξίας ανά τη Οικουμένη. Συνεχίζετε όπως μικρός « παίρνατε κατά πόδ' » τον παπαΑστέρη στους Όρθρους, τις Λειτουργίες, τους Εσπερινούς, τις αγρυπνίες και τις νηστείες, να τα εφαρμόζετε όλα κατά γράμμα **Τυπικός** και **Τυπολάτρης** ως **Αρχιφύλακας** των θερμοπυλών του Μεγάλου Πατριαρχικού Μοναστηριού, το Πάνσεπτο αλλά ουδόλως φορμαλιστικό Φανάρι. Ηγούμενος και **Δάσκαλος** της Αυλής σας, η οποία με ζήλο ρουφάει κάθε σταγόνα της αγάπης και της ευλογημένης εμπειρίας σας. Συνεχίζετε όπως τρέχατε μικρός μαζί του σε απόμακρα ξωκκλήσια της Ίμβρου σε πλαγιές, έρημες ακτές και βουνοκορφές, από κει που βλέπατε «*Να τσακμακίζ' οι καλουγέρ'*»* (2) και είχε την αγωνία της κούρασής σας, να τρέχετε ως ακούραστος **Δρομέας** στα ίδια ξωκκλήσια, να τα προσκυνάτε και να τα λειτουργείτε αλλά και σε όλους τους ανά τον κόσμο ιερούς ναούς ως **Οικουμενοδρόμος**. Η φλόγα των ματιών του μικρού Αρχοντώνη προς τους τριγύρω του όχι απλώς παραμένει αλλά με το πέρασμα των χρόνων έγινε φως, το φωτεινό βλέμμα των ματιών και της ψυχής του **Ευρύωπα, Πολύφωτου** Βαρθολομαίου προς όλη την οικουμένη. «*Δεν σκορπίσατε τον Καιρό*», «*Κάνατε την μέρα νύκτα*». * οι αστραπές στον Αθω.

Με τον Διευθυντή του κ. Αναστασιάδη και τους συμμαθητές του

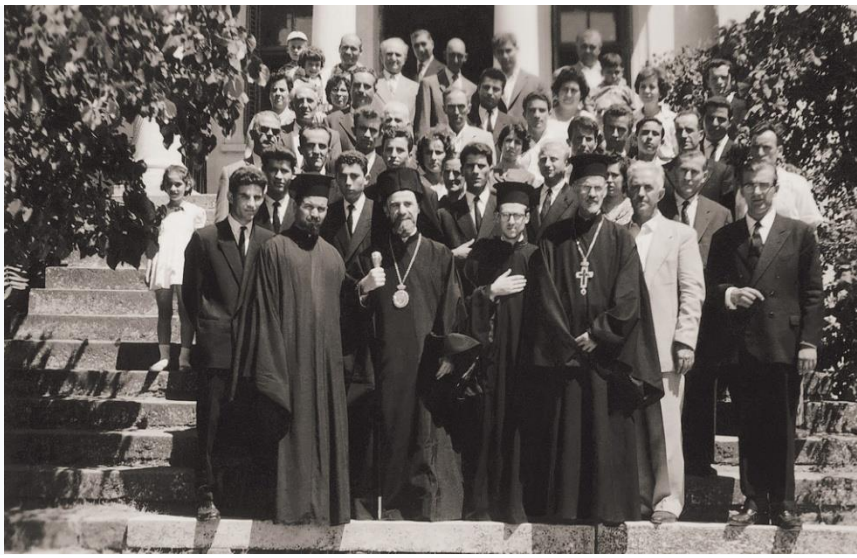
Φωτοδότη, Φλογερέ Πατριάρχη μας. Δουλευταράς, εργαστήκατε πολύ σκληρά στα νιάτα σας και υπό αντίξοες συνθήκες για να μπορείτε να πληρώσετε για την ωριμότητά σας. Υπάρχουν βέβαια και στιγμές απογοήτευσης αλλά «μόνο μέσα στην ταπεινή κατάσταση της απογοητεύσεως από τον εαυτό μας κρύβεται η καλή πνευματική κατάσταση, η πνευματική ωριμότητα» κι γι' αυτό είστε **Αισιόδοξος.** (12)

Πολυσθενή, Βαθύψυχε Οικουμενικέ Πατριάρχα μας,

Τα χρόνια που σας γιόρταζε η οικογένεια τα γενέθλιά σας πέρασαν, αλλά είναι γνωστό ότι μετράτε τα γενέθλιά σας **Ευγνώμων** και με καθημερινή ευχαριστία προς τον Πάνδωρο Θεό. Ως **Ευλαβής Ορθόδοξος,** όμως, τηρείτε τη συνήθειά μας να εορτάζετε μόνο το όνομά σας, **Τιμητής** και **Ακόλουθος** της ζωής του Αγίου, του Θεόπτη Αποστόλου Βαρθολομαίου. Ο πνευματικός σας πατέρας Μελίτωνας Χατζής, κάνοντας την ανατροπή, ήταν αυτός ο οποίος σας μετονόμασε και σας έδωσε το όνομα Βαρθολομαίος τιμώντας τον «*θεολόγο του βιωματικού και της λατρείας*» Ιερομόναχο Δάσκαλο του Γένους Βαρθολομαίου Κουτλουμουσιανού από το Γλυκύ της Ίμβρου. **Χαρισματικός,** «*Πήρατε το όνομα πήρατε και την χάρη*» και των δύο. Εσείς, όμως, μεταξύ των πολλών βίων Αγίων μιμείστε κι αυτόν του Αγίου της γέννησής σας. Όπως ο Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης γράφει για τον Άγιο Κασσιανό, ομοίως κι εσείς

Πολυταξιδεμένος «...μεταβήκατε εις διαφόρους τόπους και συναντήσατε αγίους και γνωστικωτάτους κοσμικούς τᾶς ἀρετᾶς ὄλων συναθροίσατε εις τὸν ἑαυτὸν σας, ὡς ἄλλη φιλόπονος μέλισσα, ὥστε και εσείς γίνατε εις τοὺς ἄλλους τύπος και παράδειγμα παντὸς εἴδους ἀρετῆς...». Αν και «*ήρθατε*» σε έτος δίσεκτο, λαϊκά δεισιδαιμονικό, δυσάρεστο, κατορθώσατε πορευόμενος ανατρεπτικά να πετύχετε να λειτουργείτε όχι απλά με σθένος αλλά δισθενώς, όπως το ζωπάροχο οξυγονούχο ύδωρ το οποίο ο Πανάγαθος δημιούργησε δια της ενώσεως του δισθενούς οξυγόνου με τα δύο υδρογόνα. Ομοίως κι εσείς, **Πρωτοδέσποτά** μας, ο δισθενώς ενωμένος με την Ορθοδοξία και το Γένος δημιουργείτε και προσφέρετε, ευτυχώς και επιτυχώς, σε όλους εμάς, το ταπεινό πιστό σας ποίμνιο, το παράδειγμα της ζωπάροχου πορείας σας και την οξυγονούχο έμπνευσή σας. Εσείς δεσμευτήκατε με το: «...*Έκαστος άνθρωπος όταν γεννᾶται φέρει μαζί του και έναν προορισμόν. Αυτόν τὸν προορισμόν του πρέπει νὰ ἐκπληρώσῃ, διὰ νὰ δημιουργήσῃ και αὐτὸς τὴν ἱστορίαν του...*»(14)

Ακούραστε και **Φιλόπονε** πατέρα μας, και κρατήσατε τη δέσμευσή σας, και τον προορισμό σας εκπληρώσατε, και ιστορία με χρυσά γράμματα γράψατε, γράφετε και θα γράφετε, και πάντα **Ευσυγκίνητος** θα δέχεστε τον Ελύτικο του Ήλιου του Ηλιάτορα στίχο: «*Σ' όλους τους τόπους κι αν γυρνῶ μόνον ετούτο αγαπῶ*», το καύχημα, την υπερηφάνεια, το πάθος σας, την γεννήτρα ζωογόνο Ίμβρο σας.

1971 Διάκονος με τον μέντωρά του μετέπειτα Μητροπολίτη
Ίμβρου και Τενέδου Μελίτωνα και συντοπίτες του

Πολύχαρε, Ευρύκαρπε, Οικουμενικέ Πατριάρχα του Γένους μας,

Τα χρόνια πέρασαν, πέταξαν, όπως αδιάκριτα για όλους, σαν μια στιγμή όπως ο Νομπελίστας Βουρλιώτης Ρωμηός Σεφέρης συγγενέθλιός σας στον Ερωτικό του Λόγο, Στροφή Γ' θα ποιήσει: «Είναι το πέρασμα του χρόνου σιγαλό κι απόκοσμο κι ο πόνος απαλά μες στην ψυχή μου λάμπει χαράζει η αυγή τον ουρανό, τ' όνειρο μένει απόντιστο κι είναι σα να διαβαίνουν μυρωμένοι θάμνοι». «Ο μικρός Δημητράκης Αρχοντώνης ό μικρός και λεπτός στο σώμα μαθητάκος, με κοντά παντελονάκια, με κόψιμο τών μαλλιων παιδικό, με μόνιμο χαμόγελο στα χείλη, με μάτια γαλανά, άστραφτερά, εύκίνητα, πανέξυπνα, έρευνητικά και έντυπωσιακά τών πάντων, ήταν σπύρτο μοναχό» (15) θα γράψει για τον **Πανάριστο** μαθητή του ο φιλόλογος καθηγητής σας στα δύο πρώτα έτη της Ιεράς Θεολογικής Σχολής Χάλκης Λέσβιος εκ Μικράς Ασίας Αθανάσιος Γ. Τσερνόγλου (1927-2003). Ήταν και αυτός ο οποίος ενίσχυσε τη σχέση σας, την αγάπη σας και την κλίση σας με την «φερωτή στιγμή» της ποίησης και τον χρόνο, και την καταγράψατε, **Ποιητικέ Ρωμιέ**, πολύ νωρίς, πριν 70 χρόνια, όντας πρωτοετής σπουδαστής στο Λυκειακό Τμήμα της Τροφού Ιεράς Θεολογικής Σχολής της Χάλκης όταν «πέσατε με τα μούτρα στο διάβασμα». Τότε στο προσωπικό, από 14^η Νοεμβρίου 1954, ιδίόχειρο τετράδιο ποιημάτων σας μεταξύ εκείνων τα οποία προφανώς σας άγγιξαν και καλλιγράψατε μονοκονδυλιά ήταν κι αυτό του Λαφονταίν, του ποιητή που επίσης έχει γενέθλια μαζί σας, και στο οποίο κυρίαρχος είναι ο χρόνος. Του ποιητή που δεν τον εμπόδισε να είναι και λάτρης της αρχαίας Ελληνικής γλώσσας και φιλότουρκος. Τίτλος του ποιήματος «Η ΛΙΜΝΗ». «...Μ' άδικα άκόμα του ζητῶ καμιά γλυκειά στιγμούλα, ξεφεύγει ό χρόνος και πετᾶ! κρᾶζω με άπελπισιά, – «άργησε, στάσου νύχτα μου! μᾶ νά! χαράζει ή αυγούλα και διώχνει την νυχτιά.» Άς αγαποῦμε, άδιάκοπα λοιπόν, ᾶς αγαποῦμε.» Είναι γεγονός, η αυγούλα έδωξε χωρίς να εξαφανίσει την «Ίμβρια δίκη», τη νυχτιά των πέτρινων χρόνων της πατρίδας σας. Η αγάπη σας για τη ζωή και την Ορθοδοξία, θα μπορούσε καθ' υπέρβαση να συγκριθεί με εκείνη του ποιητή με την Ζυλί. Δόξα τω Θεώ ενώ εκείνη ήταν ετήσια, η δική σας διανύει όσα σχεδόν και τα ευλογημένα έτη Σας. Ως έφηβος πάλι βρίσκατε «γλυκές στιγμούλες» απαγγέλλοντας ποιήματα προς τέρψη των θαμώνων στο παντοπωλείο του πατέρα σας για χαρτζιλίκι παράλληλα με την σκούπα και το φαράσι, ενώ

παράλληλα χτυπούσατε με το βαρύ σίδηρο τους κόκκους του καφέ στο γρανιτένιο γουδί για να γίνει ο περίφημος Αγιοθοωρικός καφές της Ίμβρου ντεμπέκ. (dibek)

Περιώνυμε, Χαιρέστρατε, Πολυμαθή Πατέρα μας,

«Ας κάν'ι Θιός ντ' δ'λειά Τ', δοξ'τ' όνομά Τ'»(2) «Πήρατε του ανήφορου την πάνω βόλτα» **Στεριωμένος** και **Περίσκεπτος** μα είστε ακόμα **Νέος** και **Φρέσκος** γιατί δεν «σας χωράει τόπος», ενώ παράλληλα γερνάτε και μαθαίνετε. Ψυχικά **Ιπτάμενος** δεν σας αγγίζει το φευγικό του χρόνου γιατί πετάτε κι Εσείς μαζί του σε όλο τον κόσμο άλλοτε σαν «γλάρος» πάνω από τα ασπρισμένα κύματα θαλασσών και ωκεανών, άλλοτε σαν «αετός» πάνω από ασπρισμένες βουνοκορφές, καταπράσινα λιβάδια, άλλοτε σαν «γεράκι» πάνω από στέπες κι ερήμους, άλλοτε σαν στρουθοκάμηλος που από μακριά και άγρυπνα παρακολουθεί την επώαση των αυγών του, και άλλοτε σαν «αηδών» είτε από Θρόνου είτε στο βυζαντινό ψαλτήρι. Ξεπερνάτε την απελπισία του χρόνου **Ελπιδοφόρος**, αντλώντας ελπίδα από την πηγή της ελπίδας, τον Κύριο και Θεό ημών Ιησού Χριστό, τον Οποίο από «τα γεννοφάσκια» λατρέψατε και προσκυνήσατε. Διώχνετε τη νυχτιά αγαπώντας πολλούς περισσότερους απ' όσους σας αγαπάνε. Δέχεστε ως ευλογία και προνόμιο και καυχάστε για την καταγωγή σας έχοντας την Ίμβρο «πάνω από το κεφάλι σας». Κρατάτε τα παιδικά σας χρόνια «σαν πολύτιμο θησαυρό μέσα στην ψυχή σας δια βίου» (16). Τότε που βουτούσατε το ζεστό φρεσκοζυμωτό ψωμί στο ζεστό φρεσκόλαδο και με το κόκκινο πιπέρι, τη ρίγανη και το αλάτι γινόταν «μεταλαβιά» (11)· κι αυτό σας ξεκούραζε, σας ανακούφιζε, σας αναζωογονούσε, σας δυνάμωνε, όπως και κάθε πάτημα του ποδιού σας στο νησί. «Μεθάει» η σκέψη σας για την Ίμβρο όπως το παλιό καλό κρασί.

Φυσιολάτρη, Γεωργέ, Πολύμαχε Οικουμενικέ Πατριάρχα μας,

Συνεχίζετε όχι μόνο να χαίρεστε αλλά και να υπηρετείτε τη φύση. Το γεγονός ότι οι Παγκόσμιες ημέρες της 1^{ης} Φεβρουαρίου, α) Θαλασσιών Λιβαδιών (2022), με στόχο την ανάδειξη της αξίας των θαλάσσιων οικοσυστημάτων, β) Μηδενικών Διακρίσεων (2014), για τη διασφάλιση της ισότητας και προστασίας των πολιτών και γ) Πολιτικής Προστασίας του περιβάλλοντος (1974) από φυσικούς και τεχνολογικούς κινδύνους ταυτίζονται με την επομένη του ερχομού σας στον ευλογημένο από Θεού χέρι και ταλαιπωρημένο από ανθρώπου χέρι κόσμο, σας επηρέασαν ή τις επηρέασατε για να λειτουργείτε χαρακτηρισμένος ως πραγματικός **Πράσινος** (1997 από τον Αντιπρόεδρο της Αμερικής Αλ Γκόρ), αλλά και **Γαλάζιος** και **Λευκός** - επιτρέψτε μου να προσθέσω - **Περιβαλλοντολάτρης** Οικουμενικός Πατριάρχης· γιατί η αγωνία και η έγνοια σας δεν αφορά μόνο τη γη αλλά και τη θάλασσα και τον ουρανό. «Τὸ ἐνδιαφέρον ἡμῶν διὰ τὸ περιβάλλον ἐκκινεῖ ἐκ τῆς πίστεως ἡμῶν πρὸς τὸν Δημιουργὸν αὐτοῦ καὶ ἐκ τῆς ἀγάπης ἡμῶν πρὸς τε αὐτὸν καὶ πρὸς τὸν ἐντὸς τοῦ περιβάλλοντος ζῶντα συνάνθρωπον... Συνεπῶς, ἐργαζόμενοι ὑπὲρ τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος ἐργαζόμεθα ὑπὲρ τῆς ἁρμονίας καὶ τῆς ἰσορροπίας τοῦ σύμπαντος καὶ τοῦ ἐν αὐτῷ περιλαμβανομένου ἀνθρώπου ἡμῶν», θα πείτε κατά την απονομή του πρώτου βραβείου του Ιδρύματος Binding στο Λιχνεστάιν το 2002, το χρηματικό έπαθλο του οποίου ενεχυριάσατε δια τη βιβλιοθήκη του Ορθόδοξου Πατριαρχικού Κέντρου στο Chambésy της Γενεύης. Σας χαιρόμαστε, όμως, και γιατί «μι τα χιριτίσματ' δ'λειά δε τελειών'»(2) και ως **Πανανθρώπινος** Οικουμενικός

Πατριάρχης «όπου δύο και σεις τρεις». **Αεικίνητος**, τρέχετε παντού, και παντού γίνεστε **Καλοδεχούμενος, Σεβαστός** με ειλικρινή εγκαρδιότητα και τιμές αρχηγού κράτους. Και πού δεν γίνετε **Ευπρόσδεκτος**: στον Λευκό Οίκο (2021), το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο (2008), την Unesco (1995), τη Χάγη (2005), το Παγκόσμιο Οικονομικό Forum του Davos (2000) και της Πράγας (1999), την ολομέλεια του Συμβουλίου της Ευρώπης στο Στρασβούργο (2007), τον Ο.Η.Ε. (2005), το Βατικανό (από το 2004), σε Πανεπιστήμια, Κοινοβούλια, Παγκόσμιους Οργανισμούς και Ανάκτορα. Παράλληλα όμως είστε **Ανθρώπινος, Θερμαστής** της ψυχής μας και «στα δικά μας τα χωράφια» χωρίς να κρύβετε με χαρά και «από πού κρατάει η σκούφια σας». Το ίδιο **Εύχαρις** και **Αυθόρμητος** θα επισκεφτείτε για να πιείτε έναν καφέ με τους συμπατριώτες σας στο καφενείο του χωριού σας αλλά και στο ψιλικατζίδικο τους στη Θεσσαλονίκη, προσφέροντάς τους κουράγιο, χαρά και υπερηφάνεια. Σας χαιρόμαστε, όμως, και γιατί από το παρεάκι των ομογάλακτων αδελφών στο μικρό δίπατο μαγαζάκι στη γέφυρα του Γαλατά, το οποίο επισκεπτόσασταν κατά την πολυπόθητη ειδικά για τους ντόπιους και «έχοντες» ημερήσια έξοδό σας για να δοκιμάσετε το περίφημο ρυζόγαλο, γίνετε **Ομόδειπνος** στα πιο επίσημα γεύματα ηγετών ανά την υφήλιο. Από **Ευδιάθετος Νησιώτης**, γίνεστε **Ανοικτόμυαλος Κοσμοπολίτης**, από **Ταπεινός Ίμβριος, Γλωσσομαθής Φαναριώτης**, από **Αριστοκρατικός Κωνσταντινουπολίτης, Περισπούδαστος Φυσιογνωμία** παγκόσμιας ακτινοβολίας. από Πατριάρχης, **Ιεραπόστολος** έχοντας την αγωνία και την έγνοια για τα προβλήματα όλου του κόσμου, όπως πριν λίγες ημέρες εκφράσατε στην 27η Ευρασιατική Οικονομική Σύνοδο Κορυφής: « Για λόγους που μπορούμε μόνο να αποδώσουμε στην απληστία ή την απάθεια, φαίνεται ότι μένουμε αποκλειστικά εστιασμένοι και εμμονικοί με τα δικά μας θέματα και ενδιαφέροντα. Και αυτό, φυσικά, απέχει πολύ από έναν κόσμο σταθερότητας, συνεργασίας και συμπερίληψης».

Πολύσκεπτε, Ευλογημένε Ηγήτωρ,

Φροντιστής των πάντων μικρών και μεγάλων λειτουργώντας πρωτίστως ως **Υπηρέτης** του Χριστού από **Πατριάρχης του Γένους** και **Άρχοντας** της Αυλής σας, γίνεστε **Ηγούμενος** του Μεγάλου Μοναστηριού αλλά και **Μοναχός** σε κάποιο ερημοκλήσι του. Από το ανέμελο παιδί, γίνετε ο **Περίσκεπτος Αναγνωρίσιμος Παππούς** μας. **Εμπνευσμένος, Αποφασιστικός, Αξιαγάπητος, Αξιοπρόσεκτος, Σεβαστός και Θεόπνευστος**, ο Δημητράκης της Ίμβρου μεταλλάχτηκε, όχι τυχαία, με κόπο, ιδρώτα και «του Θεού το χέρι» στον **Πολυγνώτη Βαρθολομαίο** της Ορθοδοξίας και τον **Μπροστάρη** Οικουμενικό Πατριάρχη χωρίς διακρίσεις και με την ίδια αγάπη και έγνοια προς όλα τα τέκνα του. Γι' αυτά και άλλα πολλά λέμε αυτό που εσείς δεν θέλετε και οι συμπατριώτες το εκφράζουν με την παροιμία: «Άλλα είναι τ' άλλα κι όχ' τ'ς Παρασκ'βής του γάλα» (2), δηλαδή: Ο **Αέθλιος** Βαρθολομαίος είναι **Ένας, Μοναδικός, Δυσεύρετος** και **Ανεπανάληπτος** γιατί δεν είναι μόνο ένας από εμάς, ο Βαρθολομαίος ως **Υψιπετής** είναι όσο όλοι εμείς κι ακόμα περισσότερο. «**Πανάξιος** ο μισθός του», γι' αυτό και μπορείτε να μας οδηγείτε πάντα στα ψηλά. Να ζείτε **Στεριωμένος** σαν τα ψηλά βουνά και να ξεκλέβετε εν προσευχή του χάρου, **Χαιρόμενος** κι **Απίκρατος**. Σας ευχόμαστε με αγωνία όταν ο Πάνδωρος Θεός ορίσει το πλήρωμα του χρόνου, αν όχι όλα, αν όχι τα περισσότερα, τα βασικά από τα χαρίσματά σας να κληρονομηθούν αν αυτό είναι δυνατόν. Σας ευχόμαστε ολόψυχα να βρείτε **Φτερωτός** πολλές ακόμα στιγμές στο πέλαγος της Ορθοδοξίας, στα ασφαλή λιμάνια

της οποίας με την πίστη και τη σοφία σας ως **Μοναδικός και Έμπειρος Καπετάνιος** οδηγείτε το πλήρωμά της Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας μας. Να εκτελείτε άνευ ετέρας εντολής τη διατεταγμένη από αιώνων αποστολή σας, να παραδώσετε όχι απλά χωρίς συρρίκνωση αλλά πλουσιότερο πνευματικά και διευρυμένο πληθυσμιακά το λιμάνι της Ορθοδοξίας, όπως πρόσφατα πετύχατε με τη νομική αναγνώριση της Πατριαρχικής Εξαρχίας στη Λιθουανία.

Στοχάζομαι με τις αισθήσεις, παλμοκτυπώ την καρδιά και συλλογίζομαι με τον νου και λέω **Πολύαινε, Πιστέ, Σοφέ** Πατέρα μου: Ποια η μέγιστη ευχή που σας πρέπει; Ποιο το μέγα εμπόδιο, ποια η σκόπελος που Σας αξίζει με την δύναμη του Θεού να παρακάμψετε;

Με τυραννεί και κλαίω και λέω, **Υπέριτμε, Πολυδάμαντε** Πατριάρχα μου: «Να δώσει ο Θεός ν' αξιωθώ» να Σας δω να «*εισελεύσετε εις τον οίκον Του, προσκυνήσετε προς Ναόν Αγίων Του εν φόβω*» (Ψαλμός ε',8) ... από την Πύλη των Πυλών στον Μητροπολιτικόν Ιερώτατον Ναόν των Ναών της Ορθοδοξίας. Η όλη Σας πορεία δικαιολογεί, αξιώνει και πρέπει να δικαιώσει τόσο την σκέψη όσο και τον στοχασμό και το όνειρο. Δεν ομιλώ με πολιτικό λόγο, ούτε θεολογικό, μήτε διπλωματικό, με προικίσατε όμως με τη δική Σας πολυέμπνευστη αγωνιστική οικουμενική παρουσία να τολμώ να εκφραστώ με λόγο ανθρώπινα δίκαιο και να πιστεύω ότι μετά από χρόνια και το γύρισμα των καιρών, σε Σας να λάχει αυτό το όνειρο να πραγματοποιηθεί. Για το καλό μήνυμα της ειρήνης των λαών και γιατί «το δίκιο δεν τρώγεται» και τον τελευταίο λόγο και χαμόγελο Άλλος θα το δώσει καθ'ότι: «*Τὸ πνεῦμα ὅπου θέλει πνεῖ ἀλλ' οὐκ οἶδας πόθεν ἔρχεται καὶ ποῦ ὑπάγει*». (Ιω. 3-8)

Ιερέ Πρώτε, Δικαίε του Γένους και της Πίστεώς μας,

Την ημέρα αυτή των γενεθλίων σας, την 29^η Φεβρουαρίου, επιτρέψτε μας, εμείς οι ταπεινοί παρά το πλευρό σας στρατιώτες σας, να σκεπτόμαστε, να στοχαζόμαστε και να ευχόμαστε στον **Αγωνιστή Ορθοτομούντα Γενάρχη** μας και ταυτόχρονα να μνημονεύουμε και να τιμούμε την εν Κωνσταντίνου Πόλιν Μητρική Μεγάλη του Χριστού Εκκλησία μας την οποία **Αοικνος** κουβαλάτε στους ώμους σας και την οποία με τη δύναμη του Θεού να συνεχίσετε μετά ζήλου ζηλευτού να διακονείτε με τον δικό σας νουθητικό για τη σχέση μας με τον χρόνο λόγο, με γλώσσα που μας οδηγεί σε ποιότητα σκέψης, ιδεών και... από 'κεί που «βγήκαμ' εμείς, τον μέγα ελληνικό καινούριο κόσμο... των στοχαστικών προσαρμογών και την Κοινήν Ελληνική Λαλιά (14) : « ... ὅσον προχωρεῖ λοιπὸν ἡ ἡλικία προχωρεῖ καὶ ἡ σκέψις τοῦ ἀνθρώπου. Βλέπω τὸ παρὸν μου ὡς τὴν εὐτυχεστέραν περίοδον τῆς ζωῆς μου..... Ἐνίστε ρίπτω ἐν βλέμμα στὸ μέλλον μου. Τὸ βλέπω πλήρες μόχθων καὶ πόνων, εἰς τὸ τέλος τῶν ὁποίων κρύπτεται μιὰ ἠθικὴ ἱκανοποίησις, ἐπειδὴ θὰ βαδίσω εἰς τὴν εὐθειᾶν ὁδὸν καὶ θὰ καταλήξω εἰς τὸ ἐπιθυμητὸν τέρμα. Εἶθε λοιπὸν νὰ πραγματοποιηθῶν τὰ ὄνειρά μου καὶ νὰ ἐγκαταλείψω τὴν πρόσκαιρον ταύτην ζωὴν μὲ τὴν δικαίαν πεποίθησιν ὅτι ἐξετέλεσα ὅλα τὰ καθήκοντά μου ἀτομικά, κοινωνικά, θρησκευτικὰ καὶ ἐθνικά, δηλαδὴ μὲ πεποίθησιν ὅτι θὰ κερδίσω τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.»(16)

Χρόνια πριν, με τον απολυτήριο λόγο σας στην Κεντρική Σχολή της Ίμβρου τον Ιούνιο του '54 δεσμευτήκατε για «*εργατικότητα και ανθρωπιστική προσφορά*». Όχι μόνο κρατήσατε τον λόγο σας **Εργατικέ Πρωτόθρονε**, αλλά και η σχέση σας με την Ορθοδοξία «*εἶν' νύχ' κι κρέας*» (2). Ολόψυχα σας ευχόμαστε με τη δύναμη του Θεού της πίστης μας να συνεχίσετε να ανεβαίνετε... ανέπαφα*, όπως μικρός με τον παπαΑστέρη ψυχικά και σωματικά στα ντάμια της Ίμβρου και της Ορθοδοξίας. Είπατε ότι «*όσα χρόνια κι αν ζήσω ακόμα θα συνεχίσω να κάνω*

αυτό που κάνω» μέχρι να σας βαρεθούμε (16). Είστε **Ειλικρινής** και **Ντόμπρος** αλλά και **Εύθυμος**. Σας αρέσει, όμως, και μας αρέσει να αντιμετωπίζετε τη ζωή και με χιούμορ, γι' αυτό πάντα περιμένουμε να κλείνετε με ένα αστείο όπως το... να σας βαρεθούμε. Είμαστε απολύτως βέβαιοι ότι εσείς θα συνεχίσετε να κάνετε αυτό που ξέρετε να κάνετε μέχρι το τέλος γιατί ακολουθείτε ευλαβικά την επιταγή: «Γνώμες, καρδιές, όσοι Έλληνες, ό,τι είστε, μην ξεχνάτε, δεν είστε από τα χέρια σας μονάχα, όχι. Χρωστάτε και σε όσους ήρθαν, πέρασαν, θα 'ρθούνε, θα περάσουν. Κριτές θα μας δικάσουν, οι αγέννητοι, οι νεκροί...»(17). **Υπομονετικός** και **Επίμων** να παραμένετε, να υπομένετε, **Σταυρωμένος και Αναστάσιμος**, εις τον μαρτυρικό Θρόνο της Έδρας Σας, το Κουβούκλιο της Ορθοδοξίας με τα πέντε σκαλιά, η ανάβασις των οποίων είναι ανάβασις εις τον Γολγοθά, την οποία, όμως, ενδυναμώνει ο Παρών Μέγας Αρχιερέυς Κύριος ημών Ιησούς Χριστός του Οποίου είστε ακούραστος **Σκαπανέας**.

* ακούραστα στην ντοπιολαλιά της Ίμβρου

Μεγάθυμε, Στυλοβάτη της Μεγάλης ανά τους αιώνες του Χριστού Εκκλησίας,

Πολλοί είναι αυτοί στο παρελθόν αλλά και στο παρόν οι οποίοι έχουν βλάβει, επιβουλευτεί, αδικήσει και αγνοήσει τόσο την ιστορία όσο και τις ιερές αρχές της Ορθοδοξίας και των δικαιωμάτων του Θρόνου μέσα από αποφάσεις Οικουμενικών Συνόδων του Θρόνου του οποίου είστε ο **Υπερασπιστής**. Πρόσφατα παραδείγματα η μετατροπή της Ιεράς Βυζαντινής Μονής της Χώρας του 10^{ου} αιώνα από μουσείο σε τέμενος αλλά και της απόφασης για το γάμο ατόμων του ίδιου φύλου. Όλοι αντιμετωπίζουν έναν **Αυστηρό, Δυνατό** και **Μεγαλόκαρδο** Βαρθολομαίο, ο οποίος είναι **Ακλόνητος** στην πίστη για τη δύναμη της αγάπης αλλά και τις ρήσεις του Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς Επισκόπου Αχρίδος: «Κάθε ένας που θέλει να ντροπιάσει τον Θεό, ντροπιάζει τον εαυτό του, και δίνει στον Θεό την ευκαιρία να δοξαστεί περισσότερο. Όποιος βάζει πέτρες στο δρόμο του ευσεβούς, εκείνος θα εμποδιστεί, ενώ θα αναγκάσει τον ευσεβή να ανέβει ψηλότερα, απ' όπου θα βλέπει καλύτερα».

Να είναι απολύτως βέβαιοι ότι «περνάει και θα περνάει η μπογιά σας» γιατί δεν σας γυαλίζουν τα άμφια αλλά η ψυχή σας. Η ιστορία θα συνεχίσει να κάνει αυτό που ξέρει για σας χωρίς τέλος: Να σας καταγράφει με χρυσά γράμματα στο τεφτέρι της ως ένα χρυσό κρίκο εις τη μακρά και αδιάρρηκτο αλυσίδα των 270 ιστορικών Προκατόχων Σας, «έχοντας τη κεφαλή πάντα ψηλά μη σας δούνε, αυτοί που χαμηλά στη γη θέλουν να σας πατούνε» (13). «Φωνάζει ο κλέφτης να φοβηθεί ο νοικοκύρης». Αυτοί που «θερίζουν αυτά που δεν σπείρανε», «που θέλουν και την πίτα ολόκληρη και τον σκύλο χορτάτο», «που τους χάρισαν κορώνα θέλουν και τον Θρόνο» και «με το νου τους μπαϊράμια κάνουνε», και «έπεσαν σαν τα κοράκια να σας φάνε», να ξέρουν πως «κάθε πετεινός στο κοτέτσι του λαλεί». «Ας το δέσουν κόμπο» ο **Υπομονετικός** αλλά **Νικόμαχος** Βαρθολομαίος «τους ξέρει απ' έξω κι ανακατωτά», «δεν θα βάλει στραβά το φέσι του», «καταλαβαίν' Ρουμέικα», «είναι παλιά караβάνα», «έφαγε ψωμί κι αλάτι», «χρόνια στο κουρμπέτι», «δεν θα τους κάμει τεμενάδες», έχει επίγνωση της αλήθειας, «θα κινήσει γη και ουρανό», «έδωσε όρκο και θα τον κρατήσει», να βγάλει την Ορθοδοξία «ασπροπρόσωπη» γιατί «το δίκιο του δεν τρώγεται». «Θα γελάσει καλύτερα όποιος γελάσει τελευταίος» γιατί: «Ως άνθρωποι της πίστης, καλούμαστε να υπερασπιστούμε το σωστό και να μιλήσουμε ενάντια στην καταπίεση και τον ολοκληρωτισμό όπου κι αν συμβαίνουν». (16) Ο **Θεοπεπεισμένος** Βαρθολομαίος είναι ο **Θεσμοφύλακας** ενός Φαναρίου στο DNA του οποίου υπάρχει η Ορθοδοξία αλλά και μιας Ορθοδοξίας στο DNA της οποίας υπάρχει το Φανάρι. Ο

Βαρθολομαίος θα μείνει **Ανεξίτηλος** γιατί η ταπεινότητά του τον κάνει **Σπουδαίο**, ο σεβασμός **Ανθρώπο**, η ειλικρίνεια **Ξεχωριστό** και η απλότητα **Μοναδικό**. Γι' αυτό γονατιστοί Βαρθολομαίοι θα λέμε και θα κλαίμε κι όταν ο Πανάγαθος καθορίσει τον ερχομό δίπλα Του θα μας αποχωριστεί **Ευδιάθετος** εν Θεία αγαλλίαση και **Πολυδιάβαστος**. Διότι ο Βαρθολομαίος «*ἡγεῖται τὰ πάντα σκύβαλα ἵνα Χριστὸν κερδήσῃ*». (Φιλιπ. γ'8), αγωνιζόμενος να κάνει το θέλημα του Θεού απαρνούμενος το δικό του.

Το μόνο που εμείς μπορούμε να σας διαβεβαιώσουμε, να σας εξομολογηθούμε και να σας προσφέρουμε ως δώρο είναι τούτο **Πολυαγάπημένο Μοναχικέ μας Παππού**. Είναι ανθρώπινο να έρχονται στιγμές μοναξιάς αλλά τότε να θυμάστε ότι δεν είστε μόνος· η σκέψη μας είναι δίπλα σας. Μπορεί να έχετε όλες τις αναμνήσεις του παρελθόντος αλλά σας ευχόμαστε να συνεχίσετε να αισθάνεστε νέος, «*να γυαλίζῃ τριχ' ἑ κ' ἡ ψυχὴ Σ'*» «*ν' ακούν τα πουνδάρια Σ'*» «*να μη ντου βαζ' τ' κατ'*» (2) γνωρίζοντας ότι όλοι εμείς Σας νοιαζόμαστε δίνοντας το είναι μας και ανταποκρινόμενοι στο κάλεσμα στη γειτονιά του κόσμου της Ορθοδοξίας όμοιο με εκείνο δια του Ρίτσου τη γραφή:

*Ἄν νιώθεις τὰ κότσια σου μείνε στὶς γραμμές μας,
ἄν νιώθεις τὸ καθῆκον σου πράξε τὸ μαζὶ μᾶς
εἶναι χιλιάδες τὰ ἄστρα μέσα μας
πρέπει νὰ γίνουν δικά μας*

Ιμβριογέννητε, Πολύχαρε, Πατριδολάτρη κ. κ. Βαρθολομαίε,

Είμαστε δίσχαροι και τρίςχαροι και πολύχαροι που την 29^η του Φλεβάρη του δίσεκτου 1940 ο Πανάγαθος Θεός, μεγάλο τ' όνομά Του, σας έφερε στον κόσμο Του για να Τον υπηρετείτε, υμνολογείτε, δοξολογείτε, και ευχαριστείτε. Μπορεί να «*βραδιάζ' ἑ μιρών' και του κ' βαρ' μαζώνιτι*» αλλά «*του αίμ' Σ' βράζει ακόμ'*» (2). Είστε «*από γερό κόκαλο*», μας «*πουλάτε και μας αγοράζετε*», γι' αυτό και σας αγαπάμε και σας καμαρώνουμε και σας ευχόμαστε «*να ζείτε και να βασιλεύετε με τα μυαλά τρακόσια*» ως **Ακοίμητος Φρυκτωρός** στο επί 1986 έτη καμινοβίγλι της Ορθοδοξίας, το Πάνσεπτο και Άσβεστο Φανάρι. «*Πίσω να είναι τα καλύτερα*», «*έχετε πολλά ψωμιά να φάτε*», που δεν τρώτε γιατί είστε λιτοδίαιτος. Με τη χάρη και την προστασία του Μεγαλοδύναμου η καταχνιά να μην πλαντάξει ποτέ το φως της ψυχής Σας.

Πολύμυθε, Πολυμαθή, Ταπεινέ Πατριάρχα μας,

Ο Πανάγαθος Θεός, Πάνδωρος προς την ταπεινότητά σας, σας αξίωσε με τις ευχές και τις διδαχές γονέων, δασκάλων και τον δικό σας επίπονο και επίμονο αγώνα, από εν αθωότητι φασκιωμένος στην καρυδένια ταπεινή Αγιοθοδωρίτικη κούνια του ΚυρΧρήστου, να βρεθείτε ενδεδυμένος τον ματωμένο μανδύα του Οικουμενικού Πατριάρχου, ορθός επί του καρυδένιου καθημαγμένου κατά παράδοση Θρόνου του Πυρσολάλητου Χρυσόστομου. Να είστε βέβαιος ότι η ιστορία θα γράψει ότι με τη διακονία και προσφορά σας συμπληρώσατε επάξια τα ληλατημένα στολίδια του Πάνσεπτου Πρώτου Θρόνου της Ορθοδοξίας. Ήσαστε **Ειμαρμένος, Ευλογημένος** από την βιολογική σας μητέρα Μερόπη και τη Θεοτόκο Μητέρα Παναγία Προστάτιδα του νησιού σας, γι' αυτό και η καρδιά σας χτυπάει ζεστά κι όχι σαν το σκεπάρνι

πάνω στην πρόκα. Κι αν κάνετε λάθη γιατί τολμάτε και πάντα με καλή πρόθεση, να είστε βέβαιος ότι αυτά θα τα διορθώνει το χέρι του Θεού και αυτό που στο τέλος θα μείνει είναι τα καλά της αρχιερατείας Σας. Αυτοί οι οποίοι «διαρρηγνύουν τα ιμάτιά τους» (Ματθ. 26, 65) θα πρέπει να ξέρουν ότι δεν θα οδηγήσετε ποτέ την Ορθοδοξία «ως πρόβατο επί σφαγήν». (Ησαΐας 53, 7)

Πολυκύνδιστε, Λιοπερίχυτε Παππού μας,

«Ο Θιός, μέγα τ' όνομά Τ', κι Βουηθός κι Μιγάλους» κανένας δεν «γνουνρίζ' τσι δ'λιές Τ'» (2) αλλά εμείς γνωρίζουμε ότι σας έχουμε «κορώνα στο κεφάλι μας» και ολόψυχα σας ευχόμαστε καλομακρόχρονα ευλογημένα ειρηνικά στερνά. «Στα ενενήντα να περπατάτε, στα εκατό να φτάσετε και τότε να σκεφτείτε αν πρέπει να γεράσετε». Να συνεχίσει ο νους σας να στριφογυρίζει σαν σβούρα από το παρελθόν μέχρι το μέλλον. Η προίκα, η πληρωμή της ζωής σας, τα τόσα πολλά όμορφα και σοφά που έχετε να λέτε και να διηγείστε. Να έχετε περισσότερο χρόνο για να μπαινοβγαίνετε εκεί «που σας αφαλόκοψαν και το αίμα σάς τραβάει» εκεί «π' αγγ'σμό δεν έχ' τ' γι αυτό»(2) *, στο καταφύγιό σας, στο νησί σας. Να «ξεδίνει ο νους» βεγγερίζοντας με τους εκεί αλλά και όπου γης συμπατριώτες σας. Γιατί για τον **Μακρόθυμο Βαρθολομαίο**, τον Αυθεντικό Ιμβριώτη, δεν ισχύει το «που σε είδα που σε ξέρω» ή το «καλώς τον που σε είδα;». Να είστε βέβαιος ότι με το πέρασμα του χρόνου η πόρτα σας στο καλωσόρισμα θα ανοίγει όλο και πιότερο. Γιατί «η καλοσύνη είναι μια γλώσσα που κουφοί μπορούν να την ακούσουν και τυφλοί να την δουν», γιατί ο Βαρθολομαίος είναι **Καλοσυνάτος**. Να συνεχίσετε «για όσα από Θεό γραμμένα χρόνια» να ευλογείτε, εμπνέετε και καθοδηγείτε όλους εμάς, τα πνευματικά σας παιδιά και εγγόνια και δισέγγονα ανά την υφήλιο τα οποία εσαεί θα σας ακολουθούμε κατά την προτροπή του Αγίου Ιγνατίου του Θεοφόρου προς Σμυρναίους: «Πάντες τῶ· ἐπισκόπῳ ἀκολουθεῖτε, ὡς Ἰησοῦς Χριστός τῶ· πατρί. * πονάει και το άγγιγμά

Πολύαινε Ηγήτωρ της Ορθοδοξίας,

«Ο δημιουργός τῶν ἄνω καὶ τῶν κάτω, Τρισάγιον μὲν ὕμνον ἐκ τῶν Ἀγγέλων, Τριῶδιον δὲ καὶ παρ' ἀνθρώπων δέχου», όπως από μικρός, υποδέχεστε με περισυλλογή, κατάνυξη, νηστεία, εγκράτεια, μετάνοια και χαρμολύπη. Ο Εσταυρωμένος και Αναστάσιμος Κύριος ημών Ιησούς Χριστός να διατηρεί την ψυχή σας σε μόνιμη Διακαινήσιμη Πασχαλινή διάθεση.

Ευλογημένο το ογδοηκοστό τέταρτό Σας Τριῶδιο, **Πατέρα, Δέσποτη και Αυθέντη** ημών και εις ἔτη πολλά και εὐδοξα.

Κωνσταντίνος Β. Τερψίδης

Εκπαιδευτικός

Θεσσαλονικεὺς εκ Φερτεκίου της Αγιοτόκου και Αγιοτρόφου Καππαδοκίας

Υ.Γ. Αγαπητέ αναγνώστη που είχες την υπομονή και την καλοσύνη να διαβάσεις αυτό το ιστορημα, ένα πράγμα να ξέρεις. Ότι διάβασες είναι μια μικρή κατάθεση ψυχής, ένα ελάχιστο

χειροποίητο αντίδωρο με αγνά υλικά αλλά και μια Άνωθεν παρόρρηση για το τι αισθάνομαι και πιστεύω για τον Μεγάλο Πατριάρχη μας. Το μόνο που επιθυμώ είναι όπου και όποτε διασταυρωνόμαστε, να ανταμώνουμε τα βλέμματά μας. Αυτό μου αρκεί.

(1) Γεώργιος Σεφέρης «Τετράδιο Γυμνασμάτων» Παντούμ Το σείστρο είναι παιδική αρχαία ελληνική κουδουνίστρα.

(2) «Παροιμίες της Ίμβρου». Κωνσταντίνος Ζεγκίνης , Έκδοση Ιεράς Πατριαρχικής και Σταυροπηγιακής Μονής Αγίας Αναστασίας Φαρμακολύτριάς.

(3) Αγία καί Ίερά Σύνοδος του Οικουμενικού Πατριαρχείου. Ανακοινωθέν σχετικά μέ τή θεσμοθέτηση γάμου μεταξύ ατόμων του ίδιου φύλου στην Έλλάδα. 24η Ίανουαρίου 2024.

(4) Από την ιστορικής σημασίας Ετήσια Τακτική Γενική Συνέλευση της Εστίας Θεολόγων Χάλκης και Φίλων αυτής ομιλία του Προέδρου αυτής αξιότιμου καθηγητού κ. Νικόλαου Ξεξάκη.

(5) Από το βιβλίο «Ότε ήμην παιδίον» Ο Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαίος ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

(6) «Γεωργικά ήθη και έθιμα της Ίμβρου» σε γνήσιο ιδιωματικό λόγο. Ξενοφών Τζαβάρας.

(7) Wikipedia.

(8) Πρώτο Θέμα: Ίμβρος - Τένεδος: Οι κατάφωρες παραβιάσεις της συνθήκης της Λωζάννης από την Τουρκία.

(9) Να σημειωθεί ότι στην Ίμβρο είναι σύνηθες το όνομα Δημητρία αφιερωμένο στον Άγιο Δημήτριο και όχι Δήμητρα που παραπέμπει στην αρχαία Ελληνική θεότητα.

(10) Βάση του εθίμου καταστράφηκε όλη η σοδιά της πολύ πλούσιας γριάς Ίμβριας (ΙΜΒΡΟΣ 1947-55, Λαογραφία της Ίμβρου Κώστα Ξεινού).

(11) Σύλλογος Ιμβριών, Ντοκιμαντέρ «Η ΙΜΒ

ΡΟΣ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗ» 2016

(12) Άγιος Παΐσιος ο Αγιορείτης.

(13) Κρητική μαντινάδα.

(14) Κ. Π. Καβάφης, Στα 200 π. Χ. απόσπ. (1931).

(15) Περιοδικό «ΙΜΒΡΟΣ» άρθρο «ΜΙΚΡΗ ΣΥΜΒΟΛΗ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΙΜΒΡΟΥ» του αείμνηστου συνταξιούχου Λέσβιου Φιλολόγου Γυμνασιάρχου Αθανάσιου Γ. Τσερνόγλου

(16) Οι πλαγιογραφημένες προτάσεις αυτολεξεί είναι ανεξίτηλα χαρίσματα από την Α. Θ. Παναγιότητα τον Οικουμενικό Πατριάρχη κ. κ. Βαρθολομαίο τον Ίμβριο.

(17) Κωστής Παλαμάς (1859-1943) «Δεκάλογος του Γύφτου» (97-104).

Ευχαριστώ για την ευγενική εγκάρδια βοήθεια στη συγκέντρωση πληροφοριών τον φιλάδελφο Στέλιο Μπερμπέρη, Διευθυντή του Δημοτικού Σχολείου της Ίμβρου, το Αγιοθεοδωρίτικο Ζεύγος Παναγιώτη και Στυλιανής Φυντάνη, την τετραπέρατη Μαριώ Τσουκαλά, κόρη του αείμνηστου παπαΑστέριου, τον Σύλλογο Ιμβρίων με το θαυμάσιο ντοκιμαντέρ του 2016 «Η ΙΜΒΡΟΣ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗ», το ΦΩΣ ΦΑΝΑΡΙΟΥ και τον εργάτη του κ. Ανδριόπουλο Παναγιώτη Άρχοντα Δικαιοφύλακα της Μ. τ. Χ. Ε., τους αγίους, τους ποιητές και τη λαϊκή θυμοσοφία, οι οποίοι με τον δικό τους εμπνευσμένο σοφό λόγο με βοήθησαν να εκφράσω τα συναισθήματα και τα πιστεύω μου για τον Οικουμενικό Πατριάρχη της Ορθοδοξίας και του Γένους μας, τους διασώστες της Ιμβριακής παράδοσης Κωνσταντίνο Ξεινό και Κωνσταντίνο Ζεγκίνη, αλλά και όλους εκείνους οι οποίοι καθημερινά και αγωνιστικά στην Ίμβρο και απανταχού στο κόσμο τη διασώζουν για να τη βιώνουν και να τη χαίρονται, μικροί και μεγάλοι, ντόπιοι και επισκέπτες, αλλά και ο συμπατριώτης Πατριάρχης τους όποτε ανταμώνει μαζί τους εντός και εκτός Ίμβρου.

Μα πάνω απ' όλους **ΒΑΘΥΚΑΡΔΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ** την Πολυάσχολο και Πολυτάξιδο Αυτού **Θειοτάτη Παναγιότητα, τον Αρχιεπίσκοπο Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης και Οικουμενικό Πατριάρχη κύριο κύριο Βαρθολομαίος Α' τον Ίμβριο** ο οποίος μου δίνει τη χαρά, την ικανοποίηση και την υπερηφάνεια να εκφράζομαι ελεύθερα και αυθόρμητα για το πρόσωπο και την προσωπικότητά του και παρ' όλο το υπέρβαρο των ευθυνών του όλα αυτά τα χρόνια τιμά την ταπεινότητά μου βρίσκοντας τον χρόνο να διαβάσει τα κείμενα της ψυχής μου.